

En skandale er i disse dage ved at blive oprullet. Medierne – og det er medierne, der gengiver det her, det er desværre ikke regeringen, der har udvist omhu omkring de her ting – opruller den ene skandale efter den anden. Jeg kan godt garantere, at det vil blive fulgt op fra Dansk Folkepartis side. For os er det allervæsentligste at få standset massetilstrømningen. Det danske folk kan ikke være tjent med, at der igen i år kommer yderligere 20.000-25.000 til.

En del af forklaringen på tragedien i New York og den amerikanske efterretningstjenestes uvidenhed om aktionen er også den naivitet og ønsketænkning, som den multikulturelle ideologi har plantet og spredt i Vesten, og som bandlyser al skepsis som racisme. Men de ideologiske signaler til oprøret med civilisationen har været der hele tiden, ordet jihad kendte vi alle også før 11. september, men de, der fortvivlet advarede, blev hånet og hetzet imod.

Heldigvis begynder selv de politisk korrekte broderskaber nu at fokusere på indvandringen som et ægte problem. Det er velgørende, at man har set mennesker, som i den grad har forsvaret godhedsindustrien og den falske humanisme, nu være på barrikaderne og sige, at det, der er foregået i en årrække, vist nok er forkert.

Der var et godt eksempel. Haderslevs biskop, Niels Henrik Arendt, har eksempelvis for nylig gjort sig til talsmand for at begrænse indvandringen, hvor han siger, at indvandringen vil forandre Danmark på en måde, som han ikke vil bryde mig om. Medens vi er i fuld gang med at integrere 5 personer, så kommer der 500 nye ind. Vi når slet ikke at reagere på de første, før de næste kommer, og vi kan ikke overkomme det.

Jamen det er jo rigtigt. Og vi, der taler med folk, der beskæftiger sig med det her, ikke politikerne, men med dem, der sidder ude omkring i kommunerne, dem, der arbejder med det her, dem, der faktisk gør en indsats ifølge alle de pålæg, der bliver lagt herindefra, ved, at de siger:

Det nytter ikke noget, integrationen duer ikke, så længe der kommer så mange, for vi kan ikke kapere det. Lige som vi føler, at der er noget, der er ved at gå i hak, kommer der en hel masse nye, der skal tages hensyn til, og så kan vi ikke følge op på det, vi er i færd med at følge op på. Så lad være med den snak om, at det alene er integration, vi orker ikke at høre om det længere. Det er ikke alene integration, der er svaret på, hvad vi gør ved det her. Det er bestemt også, at vi standser den tilstrømning, som vi har været bebyrdet med i årevis.

Også i Danmark arbejder flere muslimske organisationer åbenlyst på at indføre sharia. Også i Danmark opererer muslimske terrornetværk til trods for regeringens påstande om det modsatte. Har vi ikke set statsministeren fortvivlet stå i tv og sige, at der er ikke noget om noget som helst, hvorefter den ene skandale efter den anden bliver oprullet, og danskerne måbende ser til?

Allerede i november 1997, for 4 år siden – det var lige efter, at 60 vestlige turister var blevet myrdet i den egyptiske by Luxor – rettede jeg henvendelse til såvel statsministeren som justitsministeren for at spørge om, hvilke forholdsregler politiet og politiets efterretningstjeneste havde taget for at sikre, at Danmark ikke er udklækningsanstalt for terroraktioner. Ligeledes ønskede jeg oplysning om, hvor mange herboende asylanter, der var eftersøgt for international terror.

Jeg stillede spørgsmålet dengang på baggrund af, at Egyptens præsident, Husni Mubarak, rettede et uhørt skarpt angreb på den danske regering, idet han sagde:

»Enkelte europæiske lande som Danmark og England giver nøglepersoner fra disse barbariske terrorgrupper asyl«, og Mubarak fortsatte: »Det er forargeligt, at disse lande via deres asyllove yder beskyttelse til masseordere, som dermed i ro og mag fra deres vesteuropæiske baser kan forberede deres brutale aktioner.«

Statsministeren kommenterede aldrig nogen sinde Mubaraks angreb, og svarene på mine spørgsmål til regeringen var intetsigende. Det samme har været tilfældet, når jeg og flere af mine partifæller gang på gang har bedt regeringen om svar på lignende henvendelser, når vi har tryglet om, at den fanatiske islamisme som et mindstemål blev taget alvorligt.

Det skal dog i retfærdighedens navn siges, at nøjagtig den samme blødsødne eftergivenhed gjorde sig gældende i andre vestlige lande. Intet blev iværksat, intet blev gjort, for emnet måtte i det politiske korrektheds navn ikke berøres. Fra en kant af fejede de vestlige ledere problemet ind under gulvtæppet i et fortvivlet håb om, at problemet så bare sådan forsvinder, eller også løste det måske sig selv.

Er det set i det lys urimeligt, at det spørgsmål stilles? Kunne tusinder af menneskeliv i New York have været reddet, hvis Vesten allerede for 4 år siden havde taget den egyptiske præsident alvorligt, hvis man allerede efter angrebet i Luxor og efter de snesevis af bestialske selvmordsaktioner på israelsk jord, der fulgte efter,